

АКО ЛЕВСКИ БЕШЕ ЖИВ

Ако Левски беше жив? На този реторичен въпрос можем да отговорим по различни начини. Физически Левски не е жив, но неговото дело, неговите завети, неговата духовна мощ са живи. Той е нашият национален герой, нашата национална гордост, вдъхновение, болка.

Васил Левски живее в най-мрачната епоха от нашата история – османското робство. Той проумнява, че българският народ трябва да се обедини и сам да извоюва свободата си. Обикаля и създава революционни комитети, разпространява революционното слово, така както учениците на Исус Христос са обикаляли и разпространявали Божието слово.

Този Апостол на свободата проповядва, че освен национална, свободата трябва да бъде и социална. България постига своята национална свобода пет години след обесването на Апостола, но продължава да я брани още дълги години и то на висока цена. Социалната свобода и равенство са по-трудно постижими и даже в съвременна България продължава борбата за тяхното постигане

Всеки българин знае какво отбелязваме на 19 февруари. Отбелязваме болката от загубата на най-великия, на най-родолюбивия, на „един син“, както е написал Ботев в своето скръбно стихотворение. Апостола е обесен в тогавашните покрайнини на София. Не знаем къде е гробът му, но всички знаем кой е ТОЙ.

Можем да се питаме какво би направил или мислил за нас, съвременните българи. Може ли сега да има такъв човек като него? Живял ли е напразно? Борил ли се е напразно? Заслужаваме ли да имаме такъв герой? Достойни ли сме за него?

Много въпроси и още повече отговори.

Нищо не е било напразно. България се появява отново на картата на света на 3 март 1878 г. След петстотин години робство! Българските войни не разрешават да попадне в плен нито едно бойно знаме, воювайки за свободата на родината. Родината на Левски!

Българските творци, спортисти, учени са прославяли и прославят името на България по цял свят, защото има такава страна и те са се родили в нея. В родината на Левски!

Ако влезем в класните стаи, в кабинетите на политиците, директорите на училища и т.н., ще видим портрета на Левски. Защото точно той трябва да е там. В българските училища, в българските държавни институции. Тях ги има, защото я има България. Родината на Левски!

Ако Левски беше жив? Мнозина биха казали, че би се срамувал от това, което сме. Ние мислим така и забравяме колко много сме постигнали. Колко много сме направили, за да се гордеем, че сме българи. Сигурно и Левски би се гордял.

Може и повече. Винаги може и повече.

На 19 февруари отново ще почетем нашия национален герой. Ще сведем глави и може да поискаме прошка за това, което не сме направили или сме сгрешили. Може да се питаме, ако беше жив, какво ли щеше да е? Но за мен той е жив. Ние сме тук и сме устояли на всичко, което се е случило, Апостоле, защото те носим в сърцата си, в душите си.

И винаги ще бъде така!

Василия Маринова Станева

7 б клас, 143. ОУ „Георги Бенковски“